

Karel Kýr

**Tajemství
Galilejského
jezera**

**a jiné málo uvěřitelné
příběhy a záhady**

Karel Kýr

**ZÁHADA
GALILEJSKÉHO
JEZERA**

**a jiné málo uvěřitelné příběhy a
záhady**

COPYRIGHT

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-367-1 (ePub)

978-80-7512-368-8 (mobipocket)

978-80-7512-369-5 (pdf)

1. ČARODĚJKY A ČARODĚJNICE

Čarodějky

Čarodějky a čarodějnice. Někdo řekne, že mezi těmito slovy není rozdíl a že znamenají totéž. Ale není tomu tak. Malý rozdíl tady je. Spisovatelka Božena Relinková (1888-1945), která psala hlavně pro děti a mládež, o čarodějkách napsala:

„Švarná, svižná nebo boubelatá, na tančících nožkách nebo důstojným harmonickým krokem kráčející, se smíchem jako stříbrný zvoneček nebo tlumeně zpívající vodopád, oči se šotkem veselí nebo s očima něžné laně - dívka, paní nebo půvabná vdova – ty všechny jsou pro muže čarodějkami. Jsou to ta stvoření, která muži rádi vedou k oltáři. A proč? V jejich duších je jakýsi zářící magnetismus, mají jasnou usměvavou povahu, mívají vtip, bývají dobrosrdečné, v životním boji statečné. Mužův střízlivý rozum, vypočítavost, bohatství ustupuje před tvrdohlavou volbou srdce – ať třeba celé příbuzenstvo se rozkatí, přede a šmodrchá intriky, pžrdstavuje jinou bohatou, vlivnou a kdoví ještě jakou ‚svoji‘ nevěstu, ta čarodějka s tím růžovým dolíčkem v tvářičce, bradičce nebo loktech, a duší, která mužovi rozumí a slibuje mu býti i kamarádem po celý život, ta

osůbka, „na které vlastně nic není“, vychází na konec vítězně ze souboje nevraživosti s láskou.

Inu, je to čarodějka!“

Čarodějnice, to je jich jiná káva. Že by dnes zlé čarodějnice neexistovaly, to nikdo netvrdí. Každý z nás měl jistě čest setkat se s lidským baziliškem. Od těch utíkáme na sto honů. Ale podívejme se, jak staří Čechové trpěli pod zlými kouzly podivných babic, jak se od jejich řádění vykupovali, jak je však i proháněli a trestali. Ale někdy se vinice záhadně dostala z rukou spravedlnosti a vykroutila se jako had.

Pražské čarodějnice

Nešťastný pekařský malostranský mistr Adam měl potíže se známou pražskou čarodějnící Dorotou ze Slovan, která bydlela pod mostem. Vykázal ji z krámu. „že měchury a pletence prsty d'ubala a mačkala a odhazovala“. Baba prý něco zasyčela, upřela šilhavé oči na moučnou truhlu v dílně a mlčky odešla. Paní mistrové, která nesla v náruči malého Zbyněčka, v tu chvíli přeběhl mráz po zádech a hned chlapce utřela bílým ručníkem, aby snad -nedej bože- se neosypal nějakou vyrážkou. A mistrovi Adamovi nastaly podivné zlé chvíle Deset let měl v pořádku a čistotě všechny zásoby ve své živnosti, ale od toho osudného dne...

V pátek ráno, když otevřel jednu moučnou truhlu, aby měřil mouku, spatřil ke svému úžasu, že je tam vhozený rezavý chomáč vlasů. Vzal velkou lopatu a mouku i s chomáčem nabral a hodil do ohně.

Od toho rána byl ostražitý jako rys. Všechnu mouku uchovával pod zámky a před dílem znovu přesýpal. A ejhle! Jednou našel v mouce skleněný střep, jindy vlašťovčí peří a znovu a znovu nacházel rezavé pačesy. Pekař z toho málem onemocněl. Dvakrát za noc chodil po domě s velkým burdýřem, mečem – ve dne, kdy vyspával noční práci, ho svírala tíseň a děsivé sny. Jednou k němu, celému přepadlému, přisedla jeho Majdalenka, paní mistrová Adamová. A s ženskou chytrostí mu radila, jak na rozkacenou čarodějnici. Baba dostala od pekaře Adama krásný, stříbrem krumplovaný šátek a v něm, v rohu vevázaný, veliký stříbrný tolar. Od toho dne jako když utne. Mouka byla čistá jako dřívě a dílo mu kvetlo pod rukama...

Jiná nebezpečná čarodějnice, která způsobila mezi Pražany pravé vzbouření, byla Markéta Medařka. S chutí trávila nepohodlné muže a byla také vyhlášenou „babou svůdnicí“ a měla na svědomí rozpad mnohého manželství.

Markéta Medařka znala divné pavoučí i hadí jedy, kterými mohla člověka otrávit naráz nebo pozvolna. Jak okolnosti vyžadovaly. Byla kuplířkou, svůdnicí i čarodějnici, což bylo dosti hrozné pro pražské konšely. A tak jim došla trpělivost a rozkázali, aby byla zlořečená Markéta Medařka vyvedena za Poříčskou bránu a tam byla v tůni utopena. Když ji házeli do vody, bránila se prý tak, že jí za jasného dne jiskry od škorní lítaly. To se stalo roku 1507. V jejím majetku, v kutlochu plném havěti, našli svítící mast pro létání čarodějnic, mnoho lidských vlasů k čarování - k čarování pro lásku - suchých žab a šcorpionů i černobýl na

nemoci. A u obou těch čarodějnic -Medařky i Doroty ze Slovan - plné měšce peněz ukryté pod polštářem.

Pověstné byly i baby hadačky, které pomáhaly vypátrat zloděje. Pražskému slanaři (obchodníkovi se solí) se ztratilo mnoho dukátů. Jako by je do vody hodil. Zavolali hadačku, ta rozdmýchala oheň, nadýchala se dýmu z koření, a pak řekla:

„Je to kuchařka, jděte pro ni.“

V kuchařčině košíku na šití našli mezi klubky jen dva dukáty, ale kuchařka tvrdila, že jsou to její křtěcí, památeční. A tu hadačka řekla:

„Jen si, pane, ty dukáty olízněte, zda jsou křtěcí.“

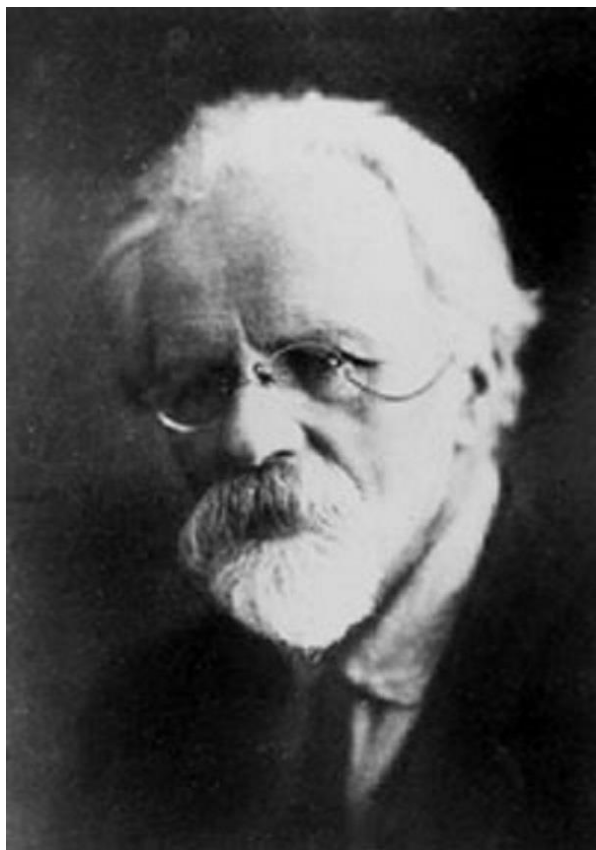
Ne slanař, ale dráb je vzal do ruky a lízl – byly slané. Kuchařku prý popravili. Zlodějům byly tehdy vyměřovány těžké tresty.

A když velmi učený, ale roztržitý Jan z Plísnice pohřešoval kdysi v 16. století těžký zlatý řetěz, po marném hledání byla povolána hadačka čarodějnice. Přišla Háta Kuchová z hradeb, sedla si za stůl a dlouho hleděla do broušeného skla. Pak prohlásila, že řetěz vzali „lidé náchlební“, tedy někdo z čeledi. Ale tu přiběhla z druhého konce města, až od Vyšehradu, mladá šenkýřka. A že tam v noci podroušený pan Jan tohle vytrousil. Sáhla do kapsáře a vykulil se proud zlata. Byl to krásný zlatý řetěz pana Jana z Plísnice. Tu se na hadačku sesypala čeled' a „lid náchlební“ jí naměřil vrchovatou míru.

2. MOLEBSKÝ TROJÚHELNÍK

Obec Molebka se nachází u Pernu ve Sverdlovské oblasti. Nad obcí se objevovaly neidentifikovatelné létající objekty již v devatenáctém století. A od té doby se v okolí Molebky dějí podivné věci, anomálie, které přitahují nejen ufology, esoteriky, ale i vědce.

Vypravila se tam i redakce Hlasů Ruska, která se nedávno přejmenovala na Zpravodajská agentura a rozhlas Sputnik. Průvodce jim dělal zakladatel Klubu neohrožených cestovatelů Timur Ivanov. Podle mínění ruských i zahraničních turistů patří okolí Molebky mezi nejhrůznější místa v Rusku. Všichni hovoří o tzv. Molebském trojúhelníku (nebo také ruském Bermundském trojúhelníku). Jedná se o jednu z prvních objevených geanomálních zón v Rusku. První zmínka o této proklaté lokalitě, která doslova přitahuje všechny možné paranormální jevy, pochází ze třicátých let 19. století.

Už tehdy rolníci vyprávěli o divných létajících předmětech a svítících objektech, které viděli v okolí vesnice Molebka. Ale velkou proslulost získal Molebský trojúhelník od poloviny 80. let 20. století, kdy během zimního lovu permský geolog Emir Bačurin objevil ve sněhu kruh o průměru 62 metry. A napsal o tom podrobnou zprávu. Timur Ivancov redaktorům Hlasu Ruska vyprávěl, že po této události se do Molebského trojúhelníku vypravilo mnoho expedice, které se pokoušely odhalit jeho tajemství. Dále řekl:

„Lidé na vlastní oči viděli, že létající talíře tam skutečně létají jako letadla na letišti. Přitom s neuvěřitelnou pravidelností. Nad lesy a poli se periodicky objevovaly svítící koule, které místní obyvatelé pojmenovali ‚ohnivé pomeranče‘. Zvláště bych chtěl ještě říci o prudkém zhoršení zdravotního stavu těch, kteří do Molebky přijdou: prakticky všichni trpí dlouhými a stálými migrénami, ‚skáče‘ jim teplota a na těle se objevují otoky.“

Pavel Gladyshev, specialista v jaderné fyzice, rodák z Molebky, bydlel v městě Permu a do rodné vesnice se vrátil po odchodu do důchodu. Redaktorce Pravdy Eleně Trokhové řekl:

„Viděl jsem podivné objekty na obloze při několika příležitostech. Jako fyzik mohu říci, že nevypadají jako umělé objekty. Nevěřil jsem, že některý z těchto příběhů je pravdivý, dokud jsem sám neviděl letící míč. Ten rok jsem na poli sklízel seno. Začali jsme brzy ráno, ve čtyři hodiny. Najednou jsem viděl další měsíc na obzoru nad polem. Míč házel matné světlo, mně a mému parťákovi přeběhl mráz po těle. Napočítal jsem sedm paprsků, které vyzařovaly z koule. Když objekt zmizel, snažili jsme se vzít rozum do hrsti a dále pracovat, ale nešlo to, všechno bylo těžké. Byl jsem dva dny doslova fyzicky vyřízen.“

Esoterická společnost účtuje až 60 dolarů za cestu do anomální zóny. Vesničané nad tím nechápavě kroutí hlavou. Ale přesto byla v Molebce instalována socha mimozemšťana. Najít ji můžete na internetu.

Němečtí odborníci v této oblasti natočili film, který vzbudil kontraverzní ohlasy. Prý chtěli ukázat těžký život v této ruské provincii. Ale v každém případě vzbudil ještě více pozornosti o tento kraj. Dlužno ještě dodat, že anomálie v okolí Molebky nebyly dosud uspokojivě vysvětleny.

3. MEDVĚDICKÝ HŘEBEN – RUSKÝ „MAGNET“ BLESKŮ

„Magnet“ blesků nemají jen ve Venezuele u řeky Catatumbo, ale je jím i Medvědícký hřeben, který se nachází v Žirnovském okrese ve Volnogradské oblasti. Patří mezi nejzáhadnější místa Ruska, protože -jak bylo řečeno- je „magnetem“ na blesky. A navíc je vše doprovázeno paranormálními jevy. Nad poli prolétají jako šílené kulové blesky, ale i neobyčejně silné blesky, které roztínají stromy vejpůl a zanechávají šrámy na balvanech. Pro Medvědícký hřeben to je samozřejmou věcí. Navíc k tomu musíme přidat otrávenou půdu, zvýšenou radiaci a periodické záhadné úhyny zvířat... Pak není divu, že se Medvědícký hřeben řadí mezi nejděsivější místa Ruska. Zakladatel Klubu neohrožených cestovatelů Timur Ivancov sdělil agentuře Sputnik (dříve Hlasy Ruska):

„Jsou tu tunely neznámého původu o průměru 10 – 12 metrů, které se nacházejí v hloubce přibližně 20 metrů. Místní obyvatelé jsou přesvědčeni o tom, že se tam nacházejí základny UFO, nebo podzemní město loupežníků a jsou tam schovány nakradené poklady. Kromě toho ze země vyvěrají divné prameny. Jestli v jednom místě vyvěrá čistá voda, tak v druhém je pramen zcela otráven.“

Takže věda by měla nejen uspokojivě vysvětlit, proč na naší planetě existují geopatagonní zóny, ale proč tyto zóny kolem sebe koncentrují takové množství paranormálních jevů.

4. PODPOROVATEL TEORIE O DÁVNÝCH ASTRONAUTECH

Francouzský spisovatel Robert Charroux ve své knize *Knihy mistrů světa* (1967) napsal:

„Pravdivý příběh civilizace je zakázán. Výkonný exorcismus zajistil přísné dodržení verze, která má pouze právo být vyjádřena. Naše sociální a náboženské dějiny jsou manipulovány tisíce let... Od Egyptanů se zapomnělo nebo se snaží zapomenout na pravdy, které byly předány našimi prapředky, prvními iniciátory a prvními muži naší planety.

Skutečnými iniciátory jsou andělé bible, ve skutečnosti mimozemšťané, kteří se usadili na Zemi dávno před potopou, kteří vytvořili malou komunitu Hyperborejců, kteří byli u vzniku Atlantidy a země Mu. Potopa (nebo atomová válka mezi Mu a Atlantis) zničila všechny tyto civilizace, takže zbyla jen malá skupina přeživších. Před pěti tisíci lety se objevila druhá skupina mimozemšťanů, civilizovaných lidí, kteří přišli z Peru do Tibetu a podařilo se jim nějak přežít...“

Francouzský novinář, spisovatel a esejista Robert Charroux (původním jménem Robert Grugeau), se narodil 7. dubna 1909 v Payroux v departmentu Vienne (Francie). Jeho otec Augustin

Grugeau byl faktorem a matka Marie Juliette Vergeaut, telegrafní úřednicí. Robert měl ještě bratra, George byl o sedm let starší. Rodina o otce brzy přišla, Augustin Grugeau zemřel 17. května 1921, bylo mu 53 let. Robert měl už v té době cit pro psaní, napsal otci dojemný hold.

Robert studoval v Civray College, kde moc nevynikal v matematice, ale byl více než brilantní v jiných předmětech. Jeho vypracování bakalářské práce patřilo mezi nejlepší. Z jeho mládí, než se přestěhoval do Paříže, víme málo. Byl velkým sportovcem a jeho sportovní výkon (400 m) ho nominoval na závody do Paříže. Rád se také potápěl.

V roce 1927, kdy mu bylo 18 let, se připojil ke svému bratrovi v Paříži a začal pracovat pro PTT (Správa poštovních služeb a telekomunikací). Začal se zajímat o prehistorickou archeologii, dávné civilizace a teorie spiknutí. Řekl: *„Tento globus je přeplněn fascinujícími fakty. Touha podělit se o své názory, odsuzovat impostures, to byla výzva, abych napsal své knihy...“*

První pseudonym si zvolil podle vesnice St. Saviol. Mezi lety 1942 - 1946 vydal osm knih beletrie, které nazýval „potravinové romány“ nebo také „vláknina fikce“. Byl také autorem scénářů, sci-fi. Ale nakonec se rozhodl pro pseudonym podle vesnice ve střední Francii Charroux.

Po válce se začal věnovat žurnalistice. Působil v Paříži jako novinář na volné noze. Spolupracoval s mnoha časopisy, rádiem i televizí. Od roku 1947 se stal reportérem a fotožurnalistou. Jeho neocenitelnou spolupracovnicí se stala jeho žena Yvette, s kterou se oženil 27. dubna 1930. V manželství se jim narodil syn Joel (1. dubna 1940). V roce 1956 založil Mezinárodní klub hledačů pokladů, kterému předsedal více než deset let. Díky této iniciativě publikoval v roce 1962 svůj první bestseller *Poklady světa*. V této

knize nejsou jen příběhy 250 pokladů. Charroux se zde prezentuje jako velmi pečlivý výzkumný pracovník Dlužno dodat, že v letech 1963 až 1974 patřil Robert Charroux k nejvíce prodávaným francouzským autorům.

Zaujetí pravěkem

Robert Charroux se intenzivně zabýval pravěkem a nálezy, které pocházely z té doby. Byl přesvědčen, že je zde možné nalézt důkazy o dávných vyspělých civilizacích. V roce 1962 vymyslel slovo *primhistorie* – jde o dobu života lidstva před dějinnou ranou dobou a paralelně k pravěku. A liší se v tom, že předpokládá existenci vyspělých civilizací, která nebyla dosud poznána.

V roce 1961 objevil u obce Charroux novou jeskyni. Snažil se propagovat pravěké nálezy ve svém rodném kraji a v květnu 1961 bylo jeho úsilí korunováno úspěchem. Bylo otevřeno Prehistorické Grand-Route - mezi Grand-Pewssigny a Eyries. Navíc založil archeologický klub mládeže. A obracel se na všechny možné instituce, aby bylo založeno muzeum člověka, aby byl odstraněn nezáměr vědecké komunity o artefakty pravěku.

Od objevení pravěkých artefaktů v Glazel roku 1924, byly tato nálezy zpochybňovány a mnohdy označovány za padělky. Mnoho sil vynaložil na to, aby prokázal pravost nálezů v Glazel.

Až do své smrti publikoval osm esejů v prestižním nakladatelství Éditions Robert Laffont, v kterých zastával teorii

dávných astronautů. Pro toto nakladatelství založil v roce 1967 edici Hádanky vesmíru, která byla velmi oblíbená a úspěšná.

V roce 1973 cestoval se svou ženou do Peru a měl možnost zažít ve svém životě vzácný okamžik, uviděl poprvé kameny Ica. Byl na nich například zobrazen člověk vedle dinosaura, operace mozku... Charroux nazval tyto kameny „předpotopní kronikou světa“. A snažil se dokázat a hájit jejich pravost.

V létě 1978 se vrátil z jedné ze svých výzkumných cest v Turecku (které si financoval sám). Dne 24. července 1978 se mu udělalo nevolno. Týž den zemřel na zástavu srdce. Bylo mu 69 let. Pár dnů předtím si vybral jeden menhir, pod kterým chtěl být pohřben. Což se stalo. Hrob má na hřbitově v obci, podle které si vybral svůj druhý pseudonym. V Charroux.

5. ŠUMAVSKÁ SAMOTA NABITÁ NEGATIVNÍ ENERGIÍ

Původně Christelhof

Asi osm kilometrů od městyse Čachrov se nachází samota, která má poetické jméno Pohádka. Ale do pohádky má daleko. Dějí se zde divné věci – zdá se, že nad ní visí nějaká kletba. Její zdi by mohly vyprávět o smrti, šílenství a lidské nenávisti.

Pohádka je nejmladší ze tří domů, které v lese, daleko od všeho a od všech, postavila rodina Pangerlových. Tehdy se místu říkalo Christelhof. První stavení vyrostlo už v 16. století.

Pohádka pochází až z 19. století a je posledním domem, který stojí dodnes. Po 2. světové válce, v době divokého odsunu německého obyvatelstva, byli ze svého domova vyhnáni i Pangerlovi. Protože se počestvovaly všechny německé názvy, dostala samota poetické jméno Pohádka. A začaly se dít divné věci. Po válce se v domě střídali obyvatelé, ale nikdo z nich zde dlouho

nevydržel. Prý tady žil také pár, který skončil tragicky. Muž se oběsil a žena zešílela. Nikdo netušil proč. Další obyvatelka Pohádky prý ve stavení nemohla spát a nakonec ji z ní vyhnaly zlé předtuchy a vidiny. Co se tady děje? Je Pohádka nasáklá zlem, negativní energií?

Proklela Christelhof ukamenovaná žena?

V lese před Pohádkou stávala malá opuštěná chatrč. Začátkem 19. století ji prý obývala podivná samotářská žena. V okolních vesnicích se o ní povídalo, že je čarodějnice. Lidé ji prisuzovali všechno zlo, co se zde v okolí stalo, a mezi sebou si vyprávěli, že v noci se v okolí jejího příbytku dějí divné věci. V květnu 1828 vypukl v Strážově zhoubný požár. Popelem lehlo několik domů a místní ve svém názoru byli jednotní – může za to čarodějnice. Ukamenovali ji a její domek zbořili. Umírající žena objímala mohutný strom, který prý u Pohádky stojí dodnes. Začíná snad temný příběh Pohádky u této události? Proklela snad umírající žena toto místo?

Krvavá Pohádka Ivana Roubala

V roce 1991 se do opuštěného domu nastěhoval Ivan Roubal (*1951). Jak je všeobecně známo, v roce 2000 byl odsouzen k doživotnímu vězení za pět vražd, které spáchal v letech 1992 – 1994. V Pohádce chtěl chovat jeleny, ale nevyšlo mu to. Polozboženou usedlost obýval s několika prasaty, drůbeží a párem koní.

Kromě pěti prokázaných vražd měl Roubal zabít ještě dva lidi - svého známého Františka Hepnera a jeho přítelkyni. Přímo v Pohádce. Roubal začal rozprodávat jejich majetek a jezdil v jejich automobilu. Těla pohřešovaných se nenašla - Roubal je prý předhodil hladovým prasatům. Časopis Enigma v roce 2010 napsal:

„Když policie začne Roubala v roce 1994 trestně stíhat, muž se spěchem opustí Pohádku a zvířata nechá zavřená ve chlévě. Dlouhé týdny se nikdo ke stavení nepřiblíží – snad už to je místním zvykem vycházejícím z temné minulosti Pohádky, snad pro její odlehlost. Když se zde o mnoho a mnoho týdnů později objeví první příchozí, z upuštěné samoty se line kyselý pach rozkládajících těl uhynulých zvířat. Ještě donedávna se prý v Pohádce daly najít prasečí kosti, my jsme na ně však již nenarazili. Jak se zdá, smrt se prokletého statku nechce pustit.“

V roce 2010 někdo Pohádku zapálil. Hospodářská část domu ohořela, ale oheň se podařilo uhasit dřív, než stačil způsobit

větší škody. Důvod požáru se nepodařilo zjistit. Možná šlo o nešťastnou náhodu, ale také o úmysl sprovodit ze světa kletbu. Roubal prý ve vězení prohlásil:

„Není nikdo, koho by Pohádka neděsila.“

Našlo se několik odvážlivců, kteří se sem vydali v noci. A pokusili se zde přenocovat. Po půlnoci prý slyšeli klapot dřeváků, podivný nářek. Návštěvníci, kteří navštívili Pohádku ve dne, se nemohli zbavit tísnivého pocitu, měli dojem, že je někdo sleduje.

A Pohádka dále stojí zasmušile na svém místě.

P.S.

Ivan Roubal zemřel v červnu 2015 v karvinské věznici. Bylo mu 64 let.